

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Aleše Roztočila a JUDr. Petra Hlušíka v právní věci žalobce: **L. K.**, zast. Mgr. Barborou Kubinovou, advokátkou, se sídlem Milešovská 1312/6, Praha 3, proti žalovanému: **Ministerstvo spravedlnosti**, se sídlem Vyšehradská 16, Praha 2, o návrhu Městského soudu v Praze na přikázání věci u něj vedené pod sp. zn. 9 A 107/2015 jinému než místně příslušnému krajskému soudu,

t a k t o :

Věc vedená u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 9 A 107/2015 **se p ř i k a z u**
j e Krajskému soudu v Praze.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobce požádal dne 17. 9. 2014 Městský soud v Praze o poskytnutí těchto informací: 1) na kterých vysokých školách získali vzdělání v oblasti práva soudci, kteří rozhodují věc vedenou pod sp. zn. 9 A 167/2012, 2) seznam řízení zahájených u městského soudu v letech 2012 a 2013, a to v rozdělení podle jednotlivých senátů sestupně podle data zahájení řízení či data, kdy věc napadla. Ke každému řízení žalobce požádal o uvedení spisové značky, data zahájení řízení či data, kdy věc napadla, označení účastníků řízení, zda řízení již bylo ukončeno a pokud ano, s uvedením tohoto data a která z těchto řízení byla vyřizována v přednostním režimu.

[2] Městský soud v Praze dne 25. 9. 2014 žalobce vyzval k upřesnění bodu č. 2 žádosti o informace tak, aby uvedl, ke kterému úseku soudnictví se tato část žádosti vztahuje. Současně žalobci poskytl informace požadované v bodě č. 1 žádosti týkající se soudců JUDr. Ivanky Havlíkové a Mgr. Martina Kříže. Dále uvedl, že soudkyně Mgr. Gabriela Bašná je k městskému soudu dočasně přidělena, a proto městský soud jejím personálním spisem nedisponuje. Z tohoto důvodu městský soud žalobci doporučil obrátit se s touto částí žádosti o informace na Obvodní soud pro Prahu 8.

[3] Žalobce následně zaslal městskému soudu dne 7. 10. 2014 podání, jímž upřesnil svou žádost tak, že se týká všech úseků soudnictví.

[4] Dne 22. 10. 2014 zaslal Městský soud v Praze žalobci přípis, jímž jej vyzval k úhradě částky ve výši 36 870 Kč, kterou je podmíněno poskytnutí požadovaných informací.

[5] Žalobce dne 19. 11. 2014 podal dvě stížnosti na postup při vyřizování žádosti o informace, o kterých rozhodl žalovaný rozhodnutím ze dne 13. 3. 2015, č. j. MSP-841/2014-OT-OSV/3 tak, že podle § 16a odst. 6 písm. b) zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím se ukládá Městskému soudu v Praze, aby do 15 dnů ode dne doručení rozhodnutí řádně vyřídil žalobcovu žádost o informace ze dne 17. 9. 2014 v části týkající se soudkyně Mgr. Gabriely Bašné a ve zbytku se postup městského soudu potvrzuje. Žalovaný dále rozhodl, že podle § 16a odst. 7 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím se výše úhrady požadované městským soudem potvrzuje.

[6] Proti tomuto rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu, v níž namítal, že žalovaný věc nesprávně právně posoudil a navrhl, aby městský soud rozhodnutí žalovaného zrušil a uložil mu povinnost zaplatit k rukám jeho právní zástupkyně náhradu nákladů řízení do 3 dnů od právní moci rozsudku.

[7] Městský soud v Praze dne 27. 11. 2015 předložil věc Nejvyššímu správnímu soudu k rozhodnutí o přikázání věci jinému, než místně příslušnému krajskému soudu podle § 9 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Předsedkyně senátu městského soudu, který měl uvedenou věc podle rozvrhu práce rozhodovat, svůj návrh odůvodnila tím, že městský soud již ve věci rozhodoval jako správní orgán prvního stupně. Dále uvedla, že uvedeným rozhodnutím žalovaného bylo městskému soudu uloženo, aby řádně vyřídil žalobcovu žádost o informace v části týkající se soudkyně Mgr. Gabriely Bašné, která je soudkyní Městského soudu v Praze působící na úseku správního soudnictví a tato skutečnost mohla zavdat objektivní pochybnosti o nepodjatosti všech soudců specializovaných senátů správního soudnictví Městského soudu v Praze.

[8] Žalovaný se ve vyjádření k uvedenému návrhu městského soudu na delegaci ztotožnil s jeho názorem a navrhl, aby věc byla s ohledem na procesní ekonomii přikázána Krajskému soudu v Praze.

[9] Žalobce se k návrhu městského soudu nevyjádřil.

[10] Po přezkoumání návrhu Městského soudu v Praze dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že návrh na přikázání věci jinému než místně příslušnému krajskému soudu je důvodný.

[11] Podle § 9 odst. 1 s. ř. s. Nejvyšší správní soud přikáže věc jinému než místně příslušnému krajskému soudu, jestliže pro vyloučení soudců specializovaných senátů místně příslušného soudu nelze sestavit senát. Toto ustanovení upravuje případ tzv. delegace nutné, která je podmíněna vyloučením všech soudců specializovaných senátů místně příslušného soudu, který má věc jako soud věcně a místně příslušný projednat a rozhodnout.

[12] Podle § 8 odst. 1 s. ř. s. jsou soudci vyloučeni z projednávání a rozhodnutí věci, jestliže se zřetelem na jejich poměr k věci, k účastníkům nebo k jejich zástupcům, je dán

pokračování

důvod pochybovat o jejich nepodjatosti. Vyloučení jsou též soudci, kteří se podíleli na projednávání nebo rozhodování věci u správního orgánu nebo v předchozím soudním řízení. Důvodem k vyloučení soudce nejsou okolnosti, které spočívají v postupu soudce v řízení o projednávané věci nebo v jeho rozhodování v jiných věcech. Podle § 9 odst. 3 s. ř. s. mají účastníci právo se vyjádřit k tomu, kterému soudu má být věc přikázána.

[13] Nejvyšší správní soud při posouzení věci vycházel zejména z usnesení zdejšího soudu ze dne 29. 2. 2008, č. j. Nad 4/2008 - 3 (všechna zde uvedená rozhodnutí jsou dostupná na www.nssoud.cz), v němž Nejvyšší správní soud ve skutkově obdobné věci (žalobě podané u městského soudu proti rozhodnutí žalovaného o odvolání proti rozhodnutí městského soudu), judikoval, že *směřuje-li žaloba proti rozhodnutí, kterým bylo potvrzeno rozhodnutí soudu vystupujícího v pozici správního orgánu I. stupně, jsou z projednávání a rozhodování takové věci vyloučeni všichni soudci specializovaných správních senátů tohoto soudu (§ 8 odst. 1 s. ř. s.) a rozhodl o postoupení věci Krajskému soudu v Praze, přičemž mimo jiné konstatoval, že „je vhodné poukázat i na obecnou právní zásadu „nemo iudex in causa sua“, podle které nikdo nesmí být soudcem ve vlastní věci, a ve sporu mezi dvěma subjekty musí vždy rozhodovat nezávislý třetí subjekt. Tato obecná pravidla jsou obecně uznávána jako zásady spravedlnosti a to i tehdy, jestliže nejsou normativně vyjádřena v pozitivním právu (srov. Knapp, V. Teorie práva, C. H. Beck, Praha 1995, str. 83).“*

[14] Poukázat lze rovněž na rozsudek ze dne 30. 9. 2005, č. j. 4 As 14/2004 - 70, v němž Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že v případě, kdy je ve správním soudnictví napadeno rozhodnutí místopředsedy krajského soudu (Městského soudu v Praze) a o věci má rozhodovat tentýž soud, lze mít objektivní pochybnost o podjatosti všech soudců tohoto soudu, neboť místopředseda soudu může v zákonem stanovených případech vůči nim vykonávat úkoly státní správy. Vzhledem k tomu dojde k situaci, že soudci specializovaných senátů místně příslušného soudu budou vyloučeni a nebude možno sestavit senát. Bude proto na uvedeném soudu, aby věc předložil Nejvyššímu správnímu soudu, který bude postupovat podle § 9 odst. 1 s. ř. s. a přikáže věc jinému než místně příslušnému soudu.

[15] Obdobný závěr zaujal Nejvyšší správní soud i ve svém usnesení ze dne 30. 9. 2003, č. j. Nao 31/2003 - 16, kde pro podjatost vyloučil všechny soudce specializovaných senátů krajského soudu z projednávání a rozhodnutí věci, jejímž předmětem byl přezkum rozhodnutí předsedy tohoto krajského soudu.

[16] Výše uvedené judikатурní závěry dopadají na posuzovanou věc, v níž se jedná o žalobu proti rozhodnutí žalovaného (kterým byl rozhodnuto o odvolání proti rozhodnutí Městského soudu v Praze), o níž by měl rozhodovat Městský soud v Praze. Nejvyšší správní soud z nich proto vycházel a dospěl k závěru, že návrh Městského soudu v Praze na přikázání věci jinému než místně příslušnému krajskému soudu podle § 9 odst. 1 s. ř. s. je důvodný, neboť tento soud již ve věci rozhodoval jako správní orgán prvního stupně, jedná se o subjekt totožný se správním soudem, který by měl ve věci rozhodnout o žalobě a lze tak mít objektivní pochybnost o nepodjatosti všech soudců tohoto soudu. Nejvyšší správní soud proto přikázal předmětnou věc k projednání a rozhodnutí Krajskému soudu v Praze jako jinému než místně příslušnému krajskému soudu, který je soudem nejbližším bydliště a sídla účastníků řízení.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. prosince 2015

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu